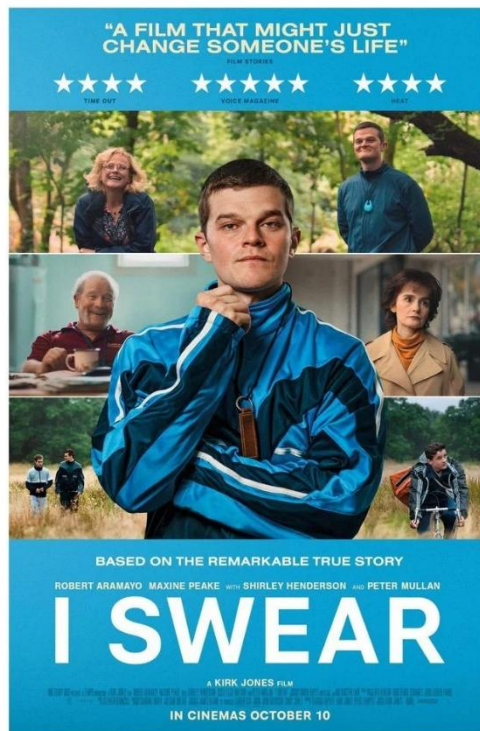

Regie: Kirk Jones

Cast: Robert Aramayo,
Shirley Henderson, Maxine Peake,
Peter Mullan e.a.

VK, 2025

ENG gesproken, NL/FR ondertiteld

Duur: 2u

BINNENKORT

HAMNET
di 2.06.26 – 20u

YELLOW LETTERS
di 9.06.26 – 20u

WUTHERING HEIGHTS
di 16.06.26 – 20u

GIOIA MIA
di 23.06.26 – 20u

En daarmee sluiten we dit
filmseizoen af.

I SWEAR

Midden jaren tachtig groeit John Davidson op in een klein Schots stadje. Hij droomt ervan profvoetballer te worden, maar de dag dat een belangrijke talentscout naar een wedstrijd komt kijken, krijgt John plots vreemde tics. Ook roept hij steeds erg ongepaste dingen, wat hem vaak in de problemen brengt. Uiteindelijk valt de diagnose: het syndroom van Gilles de la Tourette, een aandoening die nog erg onbekend is, waardoor John op veel onbegrip stuit.

Het inspirerende, waargebeurde verhaal van John Davidson, die met zijn eerlijkheid en humor de wereld beter deed begrijpen wat het betekent om te leven met het syndroom van Gilles de la Tourette. Deze grappige en uiterst ontroerende film erkent enerzijds hoe lachwekkend Davidsons tics en gevloek op het eerste gezicht lijken, maar gaat niet uit de weg welke hartverscheurende uitdagingen de ziekte met zich meebrengt. Met een ijzersterke acteerprestatie van Robert Aramayo, die onlangs de BAFTA voor Beste Acteur won - en daarmee o.a. Timothée Chalamet en Leonardo DiCaprio de loef afstak -, is deze film een knappe mix van humor, authenticiteit en menselijkheid.

Maar ook dit jaar zijn er weer
openluchtfilms op Strombeach!
Check de website vanaf 22.05

Noteer alvast de eerste film van
september:

EPIC: ELVIS PRESLEY IN CONCERT
di 1.09.26 – 20u

www.ccstrombeek.be/film
tickets@ccstrombeek.be

RECENSIE - Na het n-woord, de film: 'I swear', over tourette-activist John Davidson, doet deugd zonder te vloeken

Ruben Aerts, De Morgen, 23.03.2026

De Britse feelgoodfilm 'I swear' neemt het op voor John Davidson, de activist die als tiener in de jaren 80 te kampen kreeg met Tourette en een omgeving die daar niets van begreep.

Het maakte behoorlijk wat los vorige maand bij de uitreiking van de Bafta's, de Britse broertjes van de Oscars. Uit de zaal had het n-woord geklonken toen de zwarte acteurs Michael B. Jordan en Delroy Lindo op het podium stonden. "Volstrekt onacceptabel en kwetsend", reageerde de Britse minister van Cultuur Lisa Nandy op een drafje.

Het voorval legde meteen de vinger op het dubbele gevecht dat John Davidson al sinds zijn tienerjaren levert. Want Davidson, de man die zich had laten horen, lijdt aan het syndroom van Gilles de la Tourette. Tics en verbale uitlatingen – vaak zijn ze racistisch, seksistisch en homofoob – tekenen zijn gedrag. Er is geen verweer. Voor de Schot is het een ongelijke strijd, zoals die tegen het afkeuren en onbegrip van de maatschappij dat is. Al jaren probeert hij daar als activist wat aan te doen.

Over John Davidson gaat de Britse filmhit *I swear*, een uitgesproken zachtmoedige en goedbedoelde biopic die zijn missie niet wegstopt: misvattingen en stuitend onbegrip de wereld uithelpen. "Tourette is niet het probleem," klinkt het aan het einde, "wel het feit dat mensen er niet genoeg van afweten."

Niet dat we zo heel veel over het syndroom te weten komen. Toch niet over wat ervan aan de basis ligt of waarom die verbale uitlatingen vaak kwetsend en beledigend zijn. *I swear* gaat in de eerste plaats over John en hoe zijn leven in de jaren 80 zomaar uit het niets een bocht neemt. De ene dag is hij nog een knul van veertien die zijn mannetje kan staan in de goal, hij is sociaal en geliefd. In de weken nadien beginnen mensen zich af te vragen wat er mis is met hem. Want John gaat plots ongecontroleerd rare grimassen trekken. Al snel volgen de verbale uitbarstingen. Of spuwt hij zijn eten vol in iemands gezicht. Wil hij misschien gewoon de clown uithangen?

Op school zijn de pestkoppen en leraars genadeloos, thuis laat vader Davidson het gezin in de steek, en moederlief is alleen nog bitsig en beschaamd. Zo groeit John op tot een jongvolwassen man die veroordeeld is tot de marge. Gelukkig vindt hij als twintiger een warm nest bij de ouders van een jeugdvriend, die hem als een zoon in huis nemen.

I swear kijkt vol compassie naar het leven van John. In de traditie van Ken Loach gaat de Britse regisseur Kirk Jones tegenslag te lijf met veerkracht, moed en optimisme. Hij kneedt Davidsons lot tot een feelgoodverhaal dat je met een zucht van opluchting de zaal laat buitenstappen. *I swear* is een deugddoende film. Dat hij de wereld nogal zwart-wit opdeelt in zachtmoedige, begripvolle mensen en slechte lui moet je er als kijker wel bijnemen.

Robert Aramayo maakt indruk. Acteren doet hij al langer, maar nu pas laat de Brit zich echt opmerken. De dertiger zet Davidson neer met een naturel die van zijn tics en gedragingen geen gimmick maakt. Half Hollywood kan er wat van opsteken. Dat Aramayo die Bafta afsnoept van veel beroemdere Amerikaanse concurrenten zoals Leonardo DiCaprio en Timothée Chalamet is beslist een opsteker voor zijn carrière. De acteur was overigens op de set in het puike gezelschap van anciens als Peter Mullan en Shirley Henderson.

I swear vertelt met die dubbelzinnige titel, die schippert tussen vloeken en plechtig beloven dat iedere verwensing niets te betekenen heeft, een warmbloedig verhaal dat het spanningsveld links laat liggen. Het is geen film die schuurt of vloekt. Dat speelt tourette zo al genoeg klaar, moet de cineast hebben gedacht.

John Davidson, die lijdt aan het syndroom van Gilles de la Tourette

INTERVIEW - Op bezoek bij touretteactivist John Davidson, over wie de film 'I Swear' gemaakt is: 'Tourette heeft me ook positieve eigenschappen gegeven'

Na de commotie bij de uitreiking van de Bafta's weet de hele wereld wie John Davidson is. Nu de film *I Swear*, gebaseerd op het leven van de Schotse touretteactivist, in de zalen komt: een terugblik op een onvergetelijk bezoek bij de man thuis.

Lander Deweer, De Morgen, 21.03.2026

Lees het interview en meer op de website
<https://www.ccstrombeek.be/film/i-swear>

